

KDYŽ HEREC TANČÍ S BAGREM

Stejně jako na všechny rozhovory, jsem se i na tento pečlivě chystala. Ovšem v okamžiku, kdy se herec, kutil, zahradník, koňák **Filip Čapka** dostavil na schůzku v tričku s logem obchodu, kde nakupují všichni milovníci koní, mohla jsem přípravné otázky zahodit. Naše povídání plynulo úplně jiným směrem, a tak nějak pomaleji, s nadhledem a neštrobeně.

Máte skvělé tričko. Jaký je váš vztah ke koním?
Veskrze pozitivní. Protože jsem majitelem jednoho velmi velmi dobrého koně, kterého jezdí moje dcera. Velmi velmi úspěšně. Jde o drezúru, poměrně nedávno se moje Anička stala členkou reprezentace a v podstatě, i když kobyla mám rok, dcera už s ní stihla být první vicemistryní České republiky. Takže všechno jde správně, Anička je obrovský talent, a proto mám na hrudi to logo. Protože právě v tomto obchodě trávím poslední dobou hodně času. A utrácím stejné množství peněz. (smích).

Jaká byla vaše cesta k vlastnímu koni?

No, on ten náš příběh je krásný. Anička měla jízdu na koni jako hobby, z radosti, a pak tedy přišla s tím, že by si zasloužila mít svého vlastního koně. Takže se po různých dohodách a diskuzích stanovila finanční hranice, kterou jsme byli ochotni a schopni investovat do jeho pořízení. A do roka a do dne jsme koně měli a navíc jsme zjistili, že částku, kterou jsme si původně stanovili jako kupní cenu, dáváme jen za jezdecké boty. To není chlučení a ani to není na nějakou další debatu, ale ta naše kobyla je teď pátá ve své kategorii na světě, dokonce nechci ani nikoho popuzovat, ale je zkrátka fakt, že si moje

dcera vybrala toho nejdražšího koníčka (myslím zálibu), a my s manželkou jsme ochotni a schopni ji podporovat. A dělá nám radost, když vidíme, že je talent. Kobyla za ty peníze talent být musí, dcera nemusela. Ale chce a usilovně na sobě dře. Kromě školy stihá i tuhle disciplínu, no zkrátka jsem na ni pyšný.

Jaký máte pocit, když vidíte dceru na kobyle?

Vidím, jak jim to sluší. Opravdu obrovsky jim to spolu sluší. A těší mě, že nám chodí nabídky na odkoupení koně. Ale neprodám.

Ale tenhle koníček zabere dost času, vím to z vlastní zkušenosti.

Je to náročné, ale byla to dceřina volba. My ji vozíme na tréninky, ale školu a koně musí už zvládat sama. Byla to její volba a i když toho na ni zpočátku bylo hodně, teď už je to asi v pořádku a skvěle stihá všechno. I vysvědčení měla suprově... Všechno si sedlo. A její prioritou je teď škola a Mistrovství světa v Anglii. Ale ona to dá. Je šikovná. A já jí věřím.

Mohli bychom si jako jedna postava z českého filmu na *Samotě u lesa* vyjmenovat, co vše je pro koně potřeba... Věděl jste, do čeho jdete?
Plus minus ano. Jen jsem netušil, že vlastně návratnost celé té investice

je tak minimální, že i když vyhrajete olympiádu, stejně vám to veškeré náklady nepokryje. Že zkrátka peníze jsou v tomto sportu úplně někde jinde, než třeba v tenisu. Je to sport, který dotujete neustále. Vždyť jen sedlo stojí kolem sta tisíc korun... A mohli bychom pokračovat.

Jste známý kutil, manuálně zručný. Myslíte si, že měla vaše láska k přírodě vliv na to, že se dcera věnuje právě zvířatům?

To je hodně zvláštní otázka. Jakože třeba kdybych byl ajťák, dcera by si ke koním cestu nenašla? To nevím, jestli to souvisí. Aničino ježdění se odvrátilo od rekreačního sportu, protože se mu věnuje špičkově, přesto je ale fakt, že to není žádná princeznička a kydat musí. Musí se s nimi popasovat a má skvělého trenéra, který právě tuhle práci bere jako příležitost pro zlepšování fyzické kondice. Jestli by se k tomuhle sportu dostala, kdybych byl ajťák... Zkusím vám odpovědět fikaně a z druhé strany. Býval jsem hercem. Anička dlouho tvrdila, že herečkou být nechce. Pak přišla s tím, že chce. A přišla nabídka, aby hrála v *Audienci u královny* s Ivou Janžurovou. Nejdřív jsem trochu nesohlasil, ale doma si věci nezkazujeme, tak do toho šla a byla fantastická. Stála na jevišti a já jen koulel očima, kde se to v ní bere. Když jsme se vraceli z premiéry, chtěl jsem jí říct, že byla skvělá a ať herectví zkusí. A teď je to tak, že když ví, že má hrát, nechce se jí a skřípe zuby. Člověk by čekal, že bude prahnout po herectví, už proto, že s ním máme zkušenost my oba její rodiče, ale není to tak. Ona by si nakonec ke koním cestu našla. →

FILIP ČAPKA (47)

- Můžete ho vidět v seriálu *Ulice*.
- Je držitelem Ceny Thálie 2004 za roli v muzikálu *Cikáni jdou do nebe*.
- Nebál se udělat v životě radikální změnu, dát si pauzu od herectví a věnovat se jiným aktivitám. Mimo jiné se zabývá budováním zahrad.
- Je ženatý s herečkou Zuzanou Čapkovou a vychovávají spolu dceru Annu Ester.

Navážu další otázkou, vaše dcera po herectví neprahne, vy jste prahnul? Celou svou duší i srdcem. Celým svým já, každou buňkou svého těla.

Viděl jste to v rodině.

Přesně. A nechtěl jsem proto dělat a zkoušet nic jiného.

Váš tatínek byl ale proti tomu...

Nejvíce proti tomu byl. Řekl mi svoje důvody, které jsem tehdy nechápal, dnes už jim rozumím, ale fakt je, že nejvíce mě podporoval dědeček. Na přijímací zkoušky mě připravoval strejda a nějak se to podařilo. Protože mi nakonec pomohl táta nevlastní, ale o to víc milující. Chytil mě tenkrát pod krkem a prohlásil: „Na ty přijímačky pojeděš a hotovo.“ A já jel a byl jsem přijat. Pak sice bylo období, kdy jsem mu tu razanci vyčítal, ale to už je můj příběh... Takže tak.

Kdybyste se dnes rozhodoval, šel byste znovu studovat herectví?

Ne.

Co byste studoval?

Cokoliv jiného.

Třeba medicínu?

To by se mi líbilo. Ano. Shodou okolností jsem včera přemýšlel o tom, jestli bych byl ve svém věku schopný vystudovat veterinu. Na lidskou medicínu, to už bych se asi nedal, ale veterina, ta by třeba šla. Ale proč jsem na to myslel? Náš pes měl nehodu, ze které vyvázl se zlomenou nohou. Naštěstí. Já jsem s ním byl na klinice, kde se o něj starali a jejich přístup mně tak uhranul, že jsem si říkal, jestli já bych ještě nestihl být veterinář. Ale pak mi došlo, že ke studiu veterinu je třeba znalost chemie a ta v mém případě značně pokulhává... Navíc si myslím, že v nějakém období svého života bilancuje každý člověk na téhle planetě a říká si, že měl býval studovat to či ono a hlavně nedělat práci, které se věnuje dnes. Ale pozor. Herectví a divadlo mi dalo hromadu skvělých zážitků i lidí. Ale to opotřebování bylo časem tak velké, že jsem zkrátka musel skončit.

Poznalo na vás vaše okolí, že nejste v práci šťastný?

Ano, lezl jsem lidem, které mám rád na nervy, to se nedá přehlédnout. A taky jsem lezl na nervy sám sobě. S tím se těžko žije.

Když hrajete dnes, už jen v seriálu *Ulice*, berete to jako práci, vyšší poslání, nebo za tou prací vidíte jen zaplacené složenky?

Z celého srdce a otevřeně říkám, že na *Ulici* nedám dopustit. Já bych *Ulici* před deseti lety vzal právě kvůli těm složenkám a kvůli honbě za slávou a penězi. Kvůli naplnění ega. To už mám ale naštěstí dost malé a vycované, zvětšovat ho nepotřebuju. Nabídka role v *Ulici* pro mě přišla nejlepší době, kdy mohla. Vždycky se na natáčení těším, baví mě to, a když už lidi kydají na tenhle pořad špínu, jak je to takové, či onaké, všichni víme, v jakém žánru jsme, a víme, že nás to živí, že jsme skvělá parta, která se ráda potkává. V neposlední řadě je *Ulice* pořad, který obrovské skupině lidí dělá dobře. Maminkám na mateřské, stařenkám, těm co přijdou upracovaní z práce, těm, kdo byli dva roky zavření v době covidu doma. Tenhle seriál nemá vysoké umělecké ambice, není to moje životní poslání, ale lidem dělá radost. A proto ho mám rád.

„Mluvim sprostě. Vulgární slovo pomůže dostat ze sebe emoci.“

Podle toho, co si zatím říkáme, je možná zbytečně se ptát, ale přesto musím. Jste upřímný?

Čím dál tím víc. Někdy až moc, a hlavně sám k sobě. Někdy by to chtělo trochu si lhát (smích).

Zase byste byl vnitřně nešťastný...

No to jo, ale takhle zas vidím kolem sebe lidi, kteří si trochu zalžou, něco v sobě potlačí – a jsou šťastnější. To, že je to dožene někdy jindy, je jiná věc. Pravdou je, že cesta za štěstím, a tedy ta upřímnost, někdy pálí mosty. Jsem za to

rád, mám to všechno srovnané, ale někdy závidím lidem, kteří jsou v nějaké ulitě a trochu si lžou.

Promíjíte lež? Třeba takzvanou bílou lež?

Zase zajímavá otázka a neznám na ní odpověď. Tyhle věci ale řeším nějakým šestým smyslem. Zkrátka někde je dobře, někde ne. S nějakým člověkem je mi dobře, s nějakým ne. A vždycky se snažím najít chybu u sebe a když se přistihnu u toho, že hledám chybu u toho druhého, tak vím, že jsem na špatné adrese sám u sebe. Tohle je na celý rozhovor. Mezilidské vztahy. To je hrozná věda.

Co u člověka, se kterým se bavíte vnímáte jako první? Vzhled, slova?

Všechno dohromady. A poměrně rychle mám jasno, jestli mi je v jeho společnosti dobře nebo ne. Ale na tohle rozhodování, za mi je někdo sympatický a cítím se v jeho přítomnosti dobře nebo ne, nemám racionální klíč.

Ovšem umělci jsou citliví a rychle se zorientují...

Měli by. Z logiky své práce. Herci pracují s charakterem, s duší člověka. Takže mívají velmi vyvinutý smysl pro to, kdo je jaký člověk.

Herci jsou také proslulí tím, že mluví sprostě. Mluvíte tak?

Furt. Sprostá slova jsou jedna z nejkrásnějších. A jde i o to, že je třeba vždy hlídat, co se sprostě řekne a co se sprostě myslí. A to vulgární myšlení je mnohem horší, než vulgární mluva. Vulgární slovo vám pomůže ze sebe vyplivnout nějakou emoci. A jestli chcete slyšet malebnost vulgárních slov vyslovovaných s obrovskou empatií a láskou, poslechněte si pana Jiřího Bartošku. Ten ať řekne cokoliv super sprostého, je to lichotka. Pak jsou ale lidi, kteří nepoužijí jediné sprosté slovo, ale vulgárně jednají a myslí. Co je horší?

Poznáte lidi v tenzi?

Jasně. Po pár minutách mám pocit, že musím odejít, to je přesně to, co jsem už zmiňoval.

VE FILMU
Mamas & Papas
Filip ztvárnil roli
novopečeného otce.

Píšu jí zprávu, že to nemůžu vzít a v duchu začínám přemýšlet nad tím, že by to bylo fajn, kdyby mi nabídla nějakou roli, že to bych asi vzal. Když si pak vzpomenu, že bych jí měl volat, najdu od ní sms: „Filipe, zavolej mi, potřebuju poradit s bagrem...“ Takže já řeším, jestli bych od ní vzal roli, ona řeší bagr. Strašně mě to pobavilo.

Tak jinak, vzal byste divadlo, nebo film?
Divadlo asi ne, film s Alicí Nellis asi ano. Kdyby nemluvila o bagrech.

Stavíte, budujete zahrady. Jak se tohle přihodí herci?

V pořadu *Po lopatě* mám kamaráda Daniela Purgerta, za kterým jsem přišel, když jsem se cítil vyhořelý, když jsem za sebou všude zavřel herecké dveře a věděl jsem, že právě on mi pomůže. On si tedy zpočátku myslel, že si dělám legraci, pak souhlasil, ale musel jsem se naučit se všemi jeho stroji. A že jich má požehnaně.

Jste dobrý bagrista?

Myslím, že mám dokonce státní zkoušku z bagrařiny. Jedna majitelka krásné zahrady mi řekla tu největší lichotku, kterou jsem tehdy mohl dostat: „Filipe, vy s tím bagrem tančíte.“ Abych to vysvětlil, když se to s bagrem umí, fakt to vypadá jako tanec. Je to hromotluk, ale dají se s ním dělat jemné věci.

Tak to vidíte, bagristou jste se vyučil, proč si netroufnout na veterinu. To zvládnete...
To je dobrý, to dejte do titulku: „Chci být veterinářem“.

Na jakém místě jste nejraději?

U sebe v ateliéru. Jsem tam rád sám.

Co vám dává malování?

Paralelní svět, virtuální realitu. Moment úniku od všeho k sobě.

Co byste poradil lidem, kterým se třeba zrovna nedaří?

Vykopejte ze svého života slovo strach. To je celý. Strach totiž svazuje, a v naplňování všech snů nám brání jen náš vlastní strach. ■

Klára Kotábová

NA PREMIÉRE filmu
Gangster Ka, v němž
hraje zásadového
policajta Lánského.

A odcházíte?

Jak kdy... Ono totiž záleží i na tom, v jakém rozpoložení jsem já.

Vy jste k lidem vstřícný?

Hlavně se snažím nevysílat zlo. To totiž ve finále nejvíc ubližuje mně samotnému.

Nebyl byste nakonec dobrým koučem, když zvažujete novou kariéru a na veterináře to nevidíte?

V hlavě to mám přízemně lidsky srovnané, ale to asi není to, co chcete slyšet. Jsou tisíce okamžiků, kdy nic z toho, co si myslím, že umím, nefunguje. Takže určitě bych koučovat nemohl. Nemám školy, umím si občas poradit sám se sebou. A to je málo. Co já bych těm lidem říkal...

Pohybujete se v hereckém světě. Čím je pro vás důležitý?

Je to jedna z enkláv svobody myšlení a jednání, protože dnes se už nesmíte na ženu usmát, nedej bože jí něco říci nebo se jí dotknout,

protože by vás zavřeli... A i když divadelní svět moc nemusím, tak tohle, tato svoboda a velkorysost vůči humoru je obrovská.

Kdybyste si musel vybrat roli v divadle, nebo měsíc s dcerou u koní, čemu byste dal přednost?

Být celý měsíc v jednom kuse ve stájích bych nechtěl, takže bych šel asi do toho divadla. Samozřejmě dělám maximum proto, aby moje dcera měla plný servis, přesto si spoustou věcí musí projít sama, takže si myslím, že měsíc za zády by mě asi mít nechtěla. Je dravá a soběstačná. Ale nevím, neumím z fleku odpovědět, to bych musel asi ještě chvíli přemýšlet.

Nebo byste to mohl skloubit a začínat v šest ve stáji, večer odfrčet na představení...

To je dobrý nápad, to bych příležitostně mohl zkusit... (smích).

Ale jestli chcete, povím vám pointu mého života: Jedu si takhle z Jižních Čech a volá mi Alice Nellis.